

PRESENTATION AV PROJEKTET

Jag arbetar som fotvårdare och är intresserad av konst. Går det att kombinera? Kan jag göra konst utav fötter? Projektets kärna utgår från farmor. Jag började intervjua henne för några år sedan om hela hennes liv. När jag sedan själv utbildade mig till fotvårdare och började jobba här i Robertsfors kommun där farmor startade upp fotvården 1974, blev det uppenbart att jag bokstavligen går i hennes fotspår. Sedan dess har foten kommit att symbolisera många olika saker för mig. Med min undersökande blick försöker jag se alla de livsöden som kommer ur varje fot jag möter, varje samtal som uppstår. Foten är som en spegel av människan. Vi vandrar vidare på dem varje dag, lämnar avtryck i varandras liv. Eftersom farmor alltid varit en förebild för mig började jag fundera på vad en förebild egentligen är? Behöver vi olika fotspår som trampar upp vägen för oss?

Farmor var barnfödd i Flarken och jag bor numera i Sikeåhamn. Jag fortsätter gräva bland mina rötter. Numera utan farmors innerliga närvaro. Projektet låg rätt i tiden. Farmor uppskattade verkligen att hon hann uppleva att jag blev fotvårdare och jobbade bland hennes hemtrakter, även om hon de sista 19 åren bodde i Umeå. Vi hade daglig telefonkontakt och hon beskrev ofta att det kändes som en saga att hon fick uppleva detta. I somras avslutades farmors saga, 88 sidor lång.

Denna tillställning är en hyllning till farmor. Kom, var med oss en stund. Ta del av historien. Jag fortsätter skriva min egen saga där farmor kom att bli ett viktigt kapitel. Nu fortsätter jag gå, springa, skutta, ramla och famla mig fram. Evigt tacksam. Med ett brinnande hjärta och fötterna ivrigt spretande upp i luften, ut mot världen. Samtalet kan fortgå.

Julia Larsson

SCHEMA

12.00 Utställning

Välkommen att gå runt och titta på projektet
"Fot-spår, Före-bilder". Verket består av mina
kunders fotavtryck och en samling porträtt av dem.

12.30 Sopplunch och filmvisning av "Kära farmor"

Filmen är en dokumentation av min farmors liv och
vår relation. Den bygger på delar av intervjuer och
filmsekvenser som jag har samlat på mig under de
sista åren tillsammans med farmor.

13.00 Servering av kaffe och tårta!

*Utställningen är ett samarbete med
Vuxenskolan och Träffpunkten*

EN FÖRE**BILD**.
FLERA FOT**SPÅR**.

Modig kan man vara när man är ung.
När man blir gammal vågar man inte
riskera någonting längre.

Vad är värdet i att bli 100år?

Får man vara förälskad när man är
över 80år? Det är precis samma saliga
känsla då som nu.

Jag har slutat träffa kvinnor, alla dör ändå i cancer.
Nu broderar jag tavlor istället.

Jag har aldrig känt mig så levande
som när jag blev pensionär.

Nu behöver han mig inte längre.
Nöden har tagit ut sin rätt.
Och jag älskar honom mer än
någonsin förr.

Alla grejer ligger på fel ställen.
Jag vet inte vars jag ska börja söka.
Jag är förlorad i mig själv.

Låt mig bara vara ifred.
Det är den bästa medicinen jag kan få.

Jag är odödlig som du märker.

Det bästa i livet har inte hänt mig än.
Så vill jag att det ska förbli.

I min ungdom tänkte jag sällan
på vem jag var och vad jag ville.
Jag bara levde på.

Sedan min son dött har jag inte
kunnat gråta. Mina ögon har
torkat ut. Jag tror att hans död
tog ifrån mig alla mina tårar.

Å KÄRA FARMOR

Tänk. Att jag hamnade här där dina händer en gång arbetat med samma fötter. Detta utdöende folk i Västerbottens inland som gått år efter år genom samma skog och mark. Från din till min hand. Omhändertagandet av en ständig rörelse framåt. Det spelar ingen roll hur gamla vi är. Hur vi hela tiden bär upp våra kroppar för allt vad vad vi förmår. Det handlar att ta hand om. Varandra. Oss själva.

Cirkeln är nu sluten. Fotstegen delvis upptrampade. Å kära farmor. Jag gräver med mina ivriga händer, skit under naglarna och jordens förmultnande i mina stora nävers gapande käftar. Jag vill greppa tag om ditt liv och se på hur det vuxit fram i dessa trakter. Bekanta mig med en känsla av att vara hemma, att ha kommit fram. Vi sitter i ditt kök med orörda kaffekoppar och en kokande kastrull. Samtalar om livet. Om döden. Låt oss aldrig sluta. Att fortsätta samla ihop smulorna från bordet och lyssna på radions brus. Tillsammans. Alltid lika mycket av båda delar. Inget utesluter det andra har du lärt mig. Och plötsligt fylls min mun av blåbär.

Dina album berättar om en annan tid. Hur dina fotografier aldrig är svartvita, de är suddiga i dimmiga gråskalor när du bläddrar mellan bladen. Tiden tar paus. Det är då livet plötsligt känns så vidöppet. Nu kan vi äntligen få prata ostört. När våra blickar möts så är det i samförstånd. Det är dessa stunder som jag vill dela. När det goda och det onda ännu inte bestämt skymningens nyans för kvällen. Vi sitter och inväntar. Du tittar på mig länge och säger att jag är lik dig i mitt sätt att vara. Hur mina tankegångar påminner om dina när du var ung och trampade upp egna, för att sedan hitta hem i mörkrets darrande skuggor.

Vi vandrar nu en stund tillsammans sedan stannar du och alla ansiktets rynkor ler mot mig en lång stund, generöst och obekymrat. Så självklart och naturligt ett möte kan vara när det är helt ömsesidigt. Enkelhetens bragd lyser mot oss i blåbärsskogen, stort och välmoget. Som om detta är vad själva meningen bör innehålla, att få le med hela ansiktet.

